

Єдина автономна опора енергетики ДНР і ЛНР — це теплова генерація, представлена Зуївською і Старобешівською теплоелектростанціями на окупованій частині Донеччини. Виробничих потужностей цих ТЕС більш ніж достатньо для забезпечення електроенергією обох «республік», особливо з урахуванням промислового спаду, який там стався. У довоєнні часи ці дві ТЕС споживали до 5 млн т вугілля щороку. Нині загальна потреба місцевої електрогенерації у вугіллі знизилася на 60%. Так, Старобешівська ТЕС працює на 50% своїх можливостей, а на Зуївській завантаження ще менше — ледве перевищує 30%.

Щодо машинобудівних підприємств, то наразі активні лише на ті, що пов'язані з ремонтом військової техніки. Та й то це лише виробництво, пов'язане з усуненням нескладних поломок бронетехніки, як на Донецькому ремонтно-механічному заводі. Одним з винятків є Ясинуватський машинобудівний завод. Це підприємство випускає прохідницькі вугільні комбайни та продає їх у Росію, хоча вже і в меншій кількості, ніж раніше. Устаткування інших машинозаводів на окупованій частині Донеччини, особливо тих, які були пов'язані з обороною, розібрано і перевезено в Росію («Точмаш», «Топаз»).

Через нестабільну політичну ситуацію значно зменшилась кількість жителів на окупованій території у зв'язку з виїздом їх до Росії або на підконтрольні Україні території. Розмір заробітної плати за роки окупації знизився втричі, а безробіття досягнуло 20%. Середня заробітна плата у «ДНР», на початок 2019р., становила близько 11,5 тис. руб., що удвічі менше, ніж у Ростовській області (близько 22 тис. руб.) та підконтрольній Україні частині території Донецької області (23,2 тис. руб.). За даними сайтів працевлаштування, фактична заробітна плата в «ДНР» є нижчою за оприлюднену «офіційно» і становить лише 8 000 руб.

Отже, окупація частини Донбасу відчутно вплинула на економіку України та її фінансову систему, призвела до значних матеріальних втрат унаслідок фізичного знищення житла, інфраструктури, соціальних і промислових об'єктів.

Список використаної літератури:

1. <https://biz.nv.ua/ukr/experts/jak-pratsjuje-biznes-v-zoni-ato-105660.html>
2. <http://www.dsnews.ua/static/longread/donbas-ukr/economika-pidprijemstv.html>
3. http://www.dsnews.ua/okkupirovannyy_donbass/ekonomika-pidprijemstv-ordlo-23102017220000

Стащук О.В., д.е.н., доцент, професор
кафедри фінансів та кредиту
СНУ імені Лесі Українки, м. Луцьк, Україна
Верчук Дмитро, студент 6 курсу факультету
економіки та управління
СНУ імені Лесі Українки, м. Луцьк, Україна

КОРПОРАТИВНІ ОБЛІГАЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

У процесі діяльності підприємства виникають ситуації, коли для фінансового забезпечення його виробничо-господарських процесів не вистачає

власних ресурсів. У такому разі виникає потреба залучення зовнішніх фінансових ресурсів. Жоден бізнес не може функціонувати не вдаючись до запозичення коштів, а тому ефективність діяльності багато в чому залежить від обраних інструментів фінансування. Одним з таких інструментів є корпоративні облігації [3].

Проблематика використання облігацій як інструмента фінансування та інвестування є предметом дослідження багатьох науковців, проте особливо актуальною вона є в Україні, оскільки низький рівень розвитку фондового ринку та ринку облігацій не дозволяє суб'єктам господарювання активно використовувати такий спосіб залучення фінансових ресурсів. Так, окремі аспекти обігу облігацій та їх використання як фінансового інструменту досліджують такі науковці, як А. Азаров, В. Геєць, М. Іоргачова, О. Любкін, І. Лютий, С. Науменкова, В. Опарін, О. Охріменко та інші.

На сучасному етапі розвитку ринкової економіки успішне функціонування бізнес-структур потребує високої концентрації фінансових ресурсів. Формування фінансового капіталу корпорації залежить від використання усіх можливих джерел, важливе місце з-поміж яких належить корпоративним облігаціям. В останні роки випуск корпоративних облігацій набуває дедалі більшого поширення, що дає змогу емітентам отримати нові альтернативні джерела фінансування. Надаючи емітентам великі можливості щодо залучення коштів для забезпечення розвитку господарської діяльності, корпоративні облігації стали ефективним інструментом інвестиційної політики підприємств.

Корпоративна облігація – це борговий цінний папір, випущений суб'єктом господарювання для залучення грошових коштів з фінансового ринку на розвиток власного бізнесу, який свідчить про зобов'язання емітента перед власником облігації виконати всі положення умов випуску цього цінного паперу [4].

Вибір корпоративних облігацій як інструмент фінансування корпорації, зумовлений відносно не високою вартістю цього виду позикового капіталу від інших та умовами швидкого розміщення на ринку цінних паперів.

Переваги залучення капіталу у формі корпоративних облігацій:

- випуск облігацій дає змогу акціонерному товариству залучати додаткові фінансові ресурси без обмеження інтересів засновників та акціонерів, оскільки емісія облігації не веде до втрати контролю над товариством чи перерозподілу акціонерного капіталу;

- облігації можуть бути випущені на порівняно низьких фінансових зобов'язаннях за відсотками;

- у разі банкрутства підприємства вимоги власників облігацій будуть задоволені швидше, ніж власників акцій;

- облігації мають ширшу сферу розповсюдження, ніж акції завдяки зменшенню рівня ризику для інвесторів, оскільки забезпечено майном товариства [2].

Отже, корпоративні облігації є одним із найбільш перспективних джерел фінансування діяльності підприємств. Досвід зарубіжних країн доводить значимість даного інструмента, як основного у виборі підприємством способу

залучення додаткових фінансових ресурсів. Корпоративні облігації дозволяють розподілити заборгованість між широким колом інвесторів. Також, строки та обсяги, під які залучаються облігації підприємств, є значно більшими, ніж при комерційному кредитуванні. В проспекті емісії облігацій не так суворо прописується цільове використання коштів, отриманих в позику, що дозволяє залучати додаткові ресурси для нарощення потенціалу підприємства. Також, позитивна історія погашення процентів за облігаціями дозволяє підвищити кредитний рейтинг компанії, що відкриває доступ до нових джерел фінансування за меншою вартістю. Недоліками даного інструменту можна виділити не вигідну вартість залучення ресурсів при малих обсягах емісії, довготривалий процес випуску і розміщення, зниження ліквідності підприємства.

Отже, усі зазначені переваги та недоліки використання корпоративних облігацій як інструмента фінансування підприємства, визначають також й інвестиційні якості облігацій. На основі цього приймається рішення як про вибір способу фінансування, так і про обрання інструмента інвестування.

Список використаної літератури:

1. Закон України «Про цінні папери та фондовий ринок»: від 23.02.2006 № 3480-IV: за станом на 15 червня 2005р. [електронний ресурс] // - Верховна Рада України: [сайт]. URL : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/3480-15/page> (дата зверення 20.10.2019)
2. Азаров А. О. Джерела формування та способи залучення позикового капіталу. Економічний простір. 2008. № 15. С. 126-135.
3. Іоргачова М. Корпоративні облігації як перспективний спосіб залучення інвестицій. URL: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Ecan/2011_9_2/pdf/iorgacheva.PDF (дата зверення 20.10.2019)
4. Облігація. [електронний ресурс] URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D0%B1%D0%BB%D1%96%D0%B3%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F> (дата зверення 20.10.2019)

Тіхонова Ю.І., студентка
Науковий керівник: Дяченко Т.О.,
к.е.н., доцент
Національний транспортний університет
м. Київ, Україна

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ВИХОДУ ПІДПРИЄМСТВА НА ЗОВНІШНІЙ РИНОК

Сучасне мінливе зовнішнє середовище змушує підприємства постійно пристосовуватися до нових умов функціонування. Надзвичайно сильно піддаються такому впливу організації, які займаються зовнішньоекономічною діяльністю. Розробка стратегії розвитку підприємства з урахуванням впливу зовнішніх факторів та міжнародного середовища є основою його успішного функціонування в майбутньому.

В умовах невизначеності навколишнього середовища та постійних змін в економіці актуальним є пошук компанією правильного шляху до розробки своєї стратегії. В переважній більшості сучасних джерел в області стратегічного менеджменту поняття стратегії розвитку підприємства розглядається з точки зору